

[Svend E. Johansen.]
 Jacobsens Bank, hans Financier, sammen. Han fik efterhaanden det Byggelaan ud, han skulde have, men af sine egne likvide Midler — ligesom alle de andre Indskydere — fik han kun ca. 60 pCt. Han henvendte sig derfor til Generaldirektøren med Anmodning om at blive løst fra sit Kontraktforhold. Naar Ministeren hævder, at det kan Jacobsen ikke have gjort, idet Statsbanernes Generaldirektør slet ikke var hjemme i Juli Maaned, saa skyldes dette en Fejl, som saavel Departementschef Svendsen i sin Redegørelse som den højtærede Trafikminister gør sig skyldig i — naturligvis ikke bevidst, det er en Fejlskrivning i Sagens Fremstilling. Men jeg har for øvrigt før gjort opmærksom paa Urigtigheden.

Der staar nemlig i Departementschef Svendsens Redegørelse for Sagen:

„Det blev imidlertid under Sagen godtgjort, at Generaldirektøren, der i øvrigt intet kunde huske om denne Henvendelse, havde Ferie til den 29. Juli 1924.“

Men dette er ikke fastslaet, tværtimod blev det oplyst under Forundersøgelsen i 1932, at man intet positivt kunde sige om, hvornaar Generaldirektøren havde haft Ferie i 1924; men hans Sekretær oplyste, at han i Tiden fra den 8. til 29. Juni 1924 var stedfortraadt af Departementschef Hoskiær. Naar man nævner 29. Juli i Redegørelsen, beror det vel sandsynligvis paa en Fejlskrivning, men den bør i hvert Fald ikke komme Fabrikant Jacobsen til Skade. Og paa dette Tidspunkt havde Generaldirektøren altsaa ikke Ferie.

Det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard paaberaabte sig, at jeg selv havde sagt, at denne Sag egentlig ikke hørte hjemme i dette høje Ting, og motiverede det med, at jeg udtrykkeligt havde udtalt, at Tinget ikke skulde være Dommer. Der er det rigtige i det, at naturligvis skal Tinget ikke være Dommer i denne Sag, alene af den Grund, som jeg nævnte, at Tinget ikke er i Stand dertil, fordi alle Sagens Detailler slet ikke kan komme frem i den Tid, der er levnet til Sagens Behandling — der er mange flere end dem, jeg har fremført her. Men Tinget har alligevel med denne Sag at gøre, fordi det er en Sag, der vedrører dansk Statsadministration, og det ligger inden for Tingets Kompetence — og vel sagtens ogsaa inden for Tingets Pligt — at skride ind, naar man har grundet Formodning om, at Statsadministrationen ikke har handlet, som den burde, som hæderlig og almindelig Forretningsmoral dikterer.

Jeg mener at have ført Bevis for, at De danske Statsbaner, en af de fornemste Statsinstitutioner, ikke har gjort dette, og derfor er Tinget i sin fulde Ret til her at bestemme, at denne Sag bør undersøges gennem et Udvalg nedsat af Justitsministeriet med Repræsentation ogsaa af Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. Rager mente, at min følelsesbetonede Indstilling, min Kærlighed til Sagen var løbet af med mig, og jeg er vel nok ikke selv den rigtige til at afgøre, om det forholder sig saaledes eller ej. Det forekommer mig dog, at jeg har fremført saa vægtige Argumenter og peget paa saa vigtige Kendsgerninger, at der for Tingets Medlemmer maa tegne sig det Billede, at her er en Sag, der trænger til en eneste Ting: Klarhed. Og Klarhed naas nu engang ikke ved, at man viser Sagen fra sig og siger: Vi vil intet have med den at gøre. Klarhed opnaas kun ved, at man arbejder Sagen igennem ved Nedsættelse af et Udvalg, der har den bestemte Opgave at finde alle Sagens forskellige Kilder frem og undersøge Argumenterne paa Baggrund af disse Kilder.

Naar det ærede Medlem Hr. Rager dernæst stiller op: Hvad er Motivet? — og mener, at der intet Motiv vilde være for, at Embedsmændene skulde foretage sig en Handling, som denne Sag lader formode, at der er Mulighed for, at de kan have foretaget sig, siger jeg dertil, at naturligvis har man ikke bevidst fra Statsbanernes Embedsmænds Side bestemt, at nu skulde Fabrikant Jacobsen have 2½ m mindre Areal end det, han havde kontraheret om, og dernæst ladet det foresvæve for sit indre Blik, at saa raderede man bare i Arealplanen, brød Seglene og foretog andre nødvendige Ting for at give ham disse 2½ m mindre. Nej, der sker det, at Baneadministrationen ved en Fejltagelse lejer de 2½ m. ud til to forskellige Personer, og da man saa opdager Fejlen, vedgaar man den ikke aabent og ærligt — og der er dog ingen, der kan bestride, at man har begaaet denne Fejl —, men tværtimod forsøger man at dække over den. Og saa er der kun een Maade, naar Kontrakten er indgaaet, at skjule den Sag paa; det er den at foretage de forskellige Raderinger, der har været talt saa meget om i Dag.

Kunde man, i det Øjeblik man foretog dem, have forestillet sig, at denne Sag vilde svulme op, og at man der vilde støde paa en Mand, der i stædig Sammenbidthed ikke vilde putte Forurettelsen i Lommen, men sætte sin Kraft og sin Energi ind paa at